

for reel velfærd i samfundet. Jo mere regulering der kommer fra det offentliges side, jo værre ser det ud med den reelle velfærd ude i samfundet. Så den balance skal man passe meget nøje på.

Velfærd er jo også stoltheden ved, at man selv tjener sine penge og efterfølgende selv bestemmer, hvad man ønsker at bruge sine penge til. Velfærd er ikke bare at lade sig forsørge af det offentlige, tværtimod. Det kan være nødvendigt for nogen i kortere eller længere perioder, men det er ikke en velfærd i sig selv. Velfærd er følelsen af, at man slår til, at man har sin plads i samfundet, og at man kan yde en indsats.

Når ordføreren for forespørgerne, hr. Bruno Jerup, formentlig skal op og svare afslutningsvis, kunne jeg godt tænke mig at spørge: Hvad har Enhedslisten opnået med forespørgselsdebatten? Ja, man har opnået at få en række markeringer. Er vi kommet hinanden tættere? Det er vi næppe. Der foreligger to forslag om motiveret dagsorden; der er faktuelle fejl i dem begge, og om lidt vil de begge blive forkastet af et stort flertal i Folketinget.

Hvad har man så opnået med forespørgselsdebatten? Debatten, den målrettede debat frem mod konkrete tiltag til forbedringer af velfærd, er faktisk blevet slået ud af kurs i dag, så vidt jeg har kunnet læse forespørgslen, og det synes jeg er synd. Derfor kunne jeg godt tænke mig at høre ordføreren for forespørgerne: Hvad har Enhedslisten egentlig opnået med den her forespørgselsdebat?

Bruno Jerup (EL):

Jeg vil da gerne starte med at takke både ministre og alle partiernes ordførere for debatten i dag. Jeg kan jo starte med den diskussion, som hr. Tom Behnke har rejst, for det er sådan set et meget væsentligt spørgsmål: Hvad kan man opnå med sådan en debat?

Det er klart, at vi fra Enhedslistens side ikke havde haft noget imod, at der kunne laves en fælles dagsorden, som havde et flertal i Folketinget bag sig, og som på klar og præcis vis pegede fremad i forhold til udviklingen af velfærdssamfundet.

Det er klart, at det kunne vi ønske os, men vi er også realister, og i modsætning til det, som hr. Tom Behnke og en del andre har været inde på, at velfærdssamfundet og udviklingen af og ønsket om velfærdssamfundet skulle være sådan et bredt spørgsmål, hvorom vi alle sammen bare er helt enige og ingen uenige, er vi i Enhedslisten tværtimod af den opfattelse, at der

i dette Folketing partierne imellem er dybe fundamentale uenigheder, og at det faktisk politisk er utrolig vigtigt også at få disse uenigheder frem. Det er den eneste måde, hvorpå man rent faktisk i praksis er i stand til at videreudvikle debatten om, hvordan velfærdssamfundet skal udvikle sig.

Derfor har vi ikke gået efter at vedtage en meget tynd og intetsigende dagsorden. Det har regeringen jo heller ikke været interesseret i, kan jeg sige, og der er heller ikke fra andre partier kommet henvendelse om, at man ønskede at moderere eller ændre i vores dagsorden i forhold til det vidtrækkende perspektiv, vi lægger ind i den.

Men selv om vi således ikke i dag, og det kan jeg fornemme på de ordførelser, der har været, er i stand til at vedtage en fælles dagsorden, der opstiller retningslinjer for, hvor meget den fremtidige velfærdspolitik skal udvikle sig, synes jeg alligevel, det er interessant at bemærke, at der er et skel i dette Folketing – det er såmænd hele forholdet til, hvad velfærdssamfundet er for en størrelse, og hvad det er for nogle opgaver, det skal løse – og skellet går meget klart og rent mellem højre og venstre side af salen.

Dette synes jeg er blevet udstillet i de taler, der er holdt af De Konservative og Venstre, og jeg synes også, at man med tilfredshed må notere, at det også er blevet fremstillet i de taler, der blev holdt fra regeringens og CD's side. Ikke forstået på den måde, at vi på nogen måde er enige i alt, hvad man er kommet med fra regeringens side, men vi må erkende – og det må vi ligesom tage til os – at der trods alt er et overlap, trods alt er nogle ideer, som er fælles for regeringen, SF og Enhedslisten.

Hvis vi ser på forholdet til dagsordenen, kan vi se, at Socialdemokratiet ikke var villig til at støtte Enhedslistens dagsorden, fordi de mente, den var meget udgiftskrævende, men det garanterer bare for, at Socialdemokratiet har læst Enhedslistens dagsorden korrekt: Den er udgiftskrævende, og den ændrer faktisk på nogle fundamentale principper, som både på kortere og lidt længere sigt vil give nogle helt andre retstilstande i forhold til sociale spørgsmål i det her land. Men vi forstod også, at man trods alt ikke var uenige i f.eks. det fundamentale princip, der hedder individualprincippet, sådan som det er tilfældet med SF.

Vi har brugt en del tid på at diskutere Venstres position, og jeg må sige, at Venstre i social-